

potem z rahlo zemljo zasujem. Že v malo dnéh kalí seme, če le enmalo prilivam, in še tisto jesen zrastejo sajenice ene pavce visoke. Potem jih vzamem iz zemlje in jih spravim v povezkah na tak kraj, kjer so varne mraza, prevelike moče in pa miš; večidel jih položim v malih lesenih tržičah v pesek. Proti koncu mesca sušca jih vsadim v drevno sadišče (vertno šolo) tako, kakor se navadno vsajajo druge sadike (flance), po pol čevlja saksebi v verste, ki so dva čevlja narazen. Potem jih zalijam. Poleti jih dam osipati, tudi opletí če je treba, in v veliki vročini jim prilivam. V dveh letih si izredim tako prav lepe drevesica z majhnimi stroški, večje drevesica za visoko drevje, vse druge pa za pritlično rejo in žive plotove“.

(Grojzdne pèske so naj bolji pripomoček kalne in vlečljive vina čistiti in čiste in dobre obderžati). Tako piše K. Pistori ter pravi: „Neki moj prijatelj je ravno hotel vedro triletnega vina prečvliti, ker mu je njegov vincar rekel, da je vino tako sprideno, da ni za nobeno rabo več. „Daj mi to vino — mu rečem — bom poskusil ga z grojzdnimi pèškami očistiti. Vzajem tedaj 2 do 3 bokale tega vina, ki se je gerdo vleklo, ga denem v ponvo, pridenem 2 funta grojzdnih pèšek in razgrejem počasi to zmes (pa ne da bi bila vrela) in vse postavim potem s pèškami vred v hladen kraj za dva dni. Potem sem vino odlil od pèšek, ga spet vlil v sodce in dobro pomešal s spridenim vinom. Čez četert leta je bilo vse vino v sodcu lepo čisto in dobro kakor poprej. Sedaj sem ga prelil v drug sodce in dobro se je obderžalo do zadnje kaplje“. „Vsak vinorejec si lahko napravi in hrani grojzdnih pèšek za potrebo, ako se mu kako vino spridi, in vendar — pravi dr. Gall — stavim 100 rajniš na en krajcar, da med 100 vinorejcov bo komaj eden to storil, čeravno je pomoček gotov in vsakemu pri rokah!“ Mi pa mislimo, da naši vinorejci, ko bojo to zvedili, ne bojo zanemarili lahke pomoči.

Narodopisje.

Rezijani. (Dalje.)

Cela rezijanska dolina z Volčjo vasjo vred je ena sama občina ali komún; na sredi pri farni cerkvi je njih občinska uradnja. Vsi trije občinski možje, in pa srenjski hlapec, znajo pisati in brati. Srenjski župan je skoraj vsak dan skozi celo leto v svoji uradni.

Razun te uradnje imajo Rezijani tukaj tudi šolo, ki jo obiskujejo otroci iz vseh rezijanskih vasí. V tej šoli se učé otroci brati, pisati, računati itd. v rezijanskem in v talijanskem jeziku, tako, da se vadijo v obéh, in umejo, govore in pišejo v obéh jezikih.

Razun ključarjev (fabbricieri), ki nimajo dovolj cerkvenih dohodkov, da bi z njimi svojim cerkvam potrebnih stvari omišljevali, imajo tudi cerkvenega starašina (cameraro), ki je dolžen po nasvetu ključarjev skrbeti za vse cerkvene potrebe. Vsaka zgoraj omenjenih pet cerkev ima svojega lastnega starašina, ki konec leta odstopi, da se nov starašina izvoli. Dan volitve novega starašina je za njegov oddelek fare vesel in prazničen dan. Ali naj večje veselje in praznovanje je, kadar volijo starašina farne cerkve. Vsako leto se zberejo namreč 25. mesca aprila zvečer pred farno cerkev fajmošter s kaplanoma, kjučarji, srenjski uradniki in drugi pošteni možje cele fare; tû podá pričujočim starašina pisan račun čez vse, kar je čez leto za cerkev potegnil in izdal. Kadar pričujoči možje račun pregledajo in najdejo, da je vse prav, starašina svojo mošnjo vèn potegne in podari iz svojega lepo število dnarja cerkvi, po navadi tavžent benečanskih liber *). Na to se podajo vsi v cerkev, in zapojejo zahvalno pesem. Potem stopijo zopet iz cerkve, starašina in drugi možje; starašina pa stopi med mnogobrojno zbrano ljudstvo, ki čaka, željno zvediti, kako se je važno opravilo končalo. Tû jamejo govoriti gospod

*) Benečanska libra veljá 11 $\frac{1}{2}$ krajcarjev. Tavžent liber je blezo 188 fl. 55 kr.

fajmošter, oznanijo zbranemu ljudstvu izid letnega računa, in kolikanj je starašina cerkvi podaril. Skoraj vsako leto znaša ostanek cerkvene dnarnice s starašnim darom vred okoli 2500 benečanskih liber. Ljudstvo na to veselo zavriska, vsi hvalijo z enim glasom dobrodušnega starašina, in mu z dobrim belim vinom zdravice napivajo, da je kaj. Pol ure po tem ko že vse nekako bolj omolkne, sam bivši starašina ustane, in na glas, da ga lahko vsi slišijo, oznani ljudstvu imé novega starašina, ki je že poprej v to volitev dal svoje privoljenje, in se iz ponižnosti še v kakem bližnjem kotu skriva. Dva duhovna se na to vzdigneta ga poiskat, in ko ga najdeta, ga seboj vzameta in sprejmeta do zdolajnih stopnic mesta, kjer stoji dozdašnji starašina v sredi med srenjskimi možmi. Novi starašina poklekne, enmalo tihoma pomóli, pa prejme iz rok dosedanjega starašina z velikim spoštovanjem veliko sreberno škatlo, ki je skoraj eno libro težka, in je znamenje njegove nove službe. Po tem se vzdigne, vstane, se zahvali možem in vsemu zbranemu ljudstvu za čast, da so njega izvolili starašina, in se priporočuje njih darljivosti. Na to se vsi razidejo. — Novi starašina pa hodi koj po vsem Rezijanskem, po vseh hišah in potih, in bere milodare v dnarji, ki mu jih vsakter radovoljno podaja, ki ga sreča. Tisti večer po volitvi novega starašina se napravi vselej obilna večerja, h kateri se povabijo vsi srenjski uradniki in drugi zgorej imenovani pervaki, stari in novi starašina, sorodniki obojih, in še kter drug možak iz raznih farnih oddelkov. Po večerji vzame novi starašina v roke sreberno škatlo, in jo nosi okoli mize k vsem povabljenim, in dobí va-njo od vsakega kak srebernak. Ravno to dela on vselej, kadar je pri kaki gostiji pričujoč.

Starašina se jemlje vselej izmed prvih in premožnejših rezijanskih hiš. Njegova dolžnost je, večkrat čez leto vso srenjo obhoditi, in nabirati sira, masla in tudi dnarja, zato da si zamorejo oskerbeti vse v cerkvi potrebne reči. K vsem diplomatiškim gostijam je tudi on vselej povabljen, ki se v Rezii napravljajo, in je v časti prvi za duhovnimi. Tudi v cerkvi ima on in njegova družina poseben časten stol. Da v kratkem povém, starašina je povsod in v vsem prvi za duhovnimi in med vsimi naj bolj spoštovan. (Dalje sl.)

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Zagreba pišejo „Narod. Nov.“ od 28. julija, da „v tiskarnici Gajevi se za program (šolski letopis) c. k. nadgimnazije varašdinske natiskuje slovenski prevod Goethe-ove „Ifigenije v Tauridi“ od verlega slovenskega pisatelja, prof. Matija Valjavca“. — Pravo tako! *)

Od sv. Marjete pri Pesnici na Štajarsk. 28. jul. Ravno kar sem se v svojo domovino na praznike vernil, in že sem dosti opazil, kar bo menda tudi častitim bravcem „Novic“ všeč. Našel sem marsikaj pri svojih rojakih, česar nisem zapustil: veselje namreč, iskreno veselje do pobožnih pa tudi družih lepih slovenskih pesem, ktere čedalje bolj gerdo rijovenje in divje tulenje nesramnih ponočnjakov in vesovavcev preganjajo. Veselja mora človeku serce poskakovati, ako čuje in vidi, kako se v cerkvi mladeneč in sivček, deklica in stara babica enako tersijo iz celega gerla Večnemu čast in hvalo prepevati, kjer smo poprej le učitelja kako nemško krožiti čuli; veselja mora človek solze točiti, ako sliši in vidi kôsca na travniku, ženjico na polji, pastirja na pašniku pri čredi, hlapca v hlevu, deklo v kuhinji enako lepe, poštene domače pesme prepevati, tako, da se glas daleko po dolu odmeva. Naprej, dragi rojaki! naprej, vedno tako, saj večno resnična je prislovica: „Slajše reči na svetu ni, kakor je pesem lepa“, in gotovo bo se smelo potem tudi pri vas reči: „Rad ostani, kjer pojó, — hudobni pesem nimajo“. — Slava tukajšnim duhovnom in učiteljem, ki se za to blago reč iz vse moči poganjajo, dokler jim za to po imenu v „Novicah“ spominka ne postavimo, kar bodo one za vse dobro in lepo vselej unete

*) Priporočamo se tudi mi za en iztis ovega gotovo mičnega programa. Vred.

gotovo rade storile. — Ker sem zdaj le lepo in hvale vredno povedal, naj še tedaj tudi nekaj povém, kar ni hvale vredno, pa je ravno tako resnično, kakor uno. Nikogar nočem žaliti; če pa „resnica — po starem pregovoru — oči kolje“, nisem jez tega kriv; nadjam se pa tudi, da odkritoserčna beseda ne bo pri dragih mojih rojakih bob v steno. Povejte mi: ali ni cerkev tako zmazana, zdrena in podrena, da skoro ni mogoče jo za hišo Božjo spoznati? Da bi pač hotli vsi farani lepo nagovarjanje duhovstva poslušati, gotovo bi bila za leto dni lepa in čedna kot so sosedne cerkve! (Od te cerkve in pa od naše šole drugikrat več.) — Zdaj pa nekaj od letine v naših krajih. Letina je v obče prav dobra; vsega je, hvala Bogu! obilno, tudi vina bo, ako nas kaka nesreča ne zadene; samo sadja, kterege je lani obilno bilo, in koruze bo letos le sem ter tje nekaj. Merva je bila kakor solata, in že so se gospodarji veselili in si živo pred oči postavljali, kako se bodo visoko in široko naloženi vozovi proti Mariboru majali, kar 26. deževati začne in tako dolgo dežuje, da Pesnica naraša in naraša, jez preterga, v treh urah skor vès Pesniški dol pokrije in lepo mervo polati. Škoda je velika. Juri P. Tonekov.

Iz Belecerkve na Dolenskem 28. julija. — * Včeraj smo imeli pri nas lepo slovesnost. Popoldne po litanijah se je več duhovnih in svetnih gospodov v našem farovžu zbralo, in tudi več faranov je počakalo, ker se je bilo poprej razglasilo, da bo Miha Gorišček častno svetinjo c. k. kmetijske krajske družbe prejel. Le škoda, da je bilo deževno vreme, ker sicer bi se bilo še več gospodov in ljudstva zbralo. Pred farovžem okoli čedno pogernjene mize so gospodje stali, ter so Goriščka k sebi poklicali. Gospod novomeški prošt se va-uj obernejo in ga s preserčno besedo takole nagovoré: „Miha Gorišček! Zavalj Tebe smo se danes tukaj snidili, — zato da bi Te za Tvojo pridnost pohvalili in počastili. Glej, Miha! Tvoje ime je višji duhovski in deželski gosposki znano postalo, ker že več let brez vsega plačila, iz same ljubezni do Boga in do bližnjega, v nedeljski šoli otroke pomagaš učiti, in ker si tudi sicer lepega življenja. Ces. kralj. kmetijski družbi v Ljubljani je pa tudi še to na znanje prišlo, da znaš dobro in čedno sadno drevje žlahniti in da si ljudem že več drevesic pocepil. C. k. kmetijska družba Ti je v zahvalo Tvoje pridnosti in v spodbadek, da bi tudi otroke belocerkovske fare v sadjoreji vadil ter jih drevesica žlahniti učil, to sreberno častno svetinjo poslala, ktero Ti bomo sedaj na persi pripéli. Na tej svetinji je Tvoje ime vrisano in vès napis se tako glasi: „Cesarska kraljeva kmetijska družba v Ljubljani Mihelu Goriščeku pri Belicerkvi, pridnemu oskerbovavcu sadnega drevja“. Prejmi in imej to svetinjo brez skerbí, ker si jo s Svojo pridnostjo in s Svojim hvalevrednim zadržanjem zaslužil. Bog Ti daj dolgo življenje in terdno zdravje, da bodeš še v prihodnje podpora belocerkovske šolske mladine in kakor dozdej lep izgled vsi fari!“

Na to prednik c. k. novomeške okrajne gospod Wilhelm Lašan Goriščeku svetinjo na persi pripnó, in Gorišček se z ginjeno besedo tako zahvali: „Visoko častiljivi in milostljivi gospod prošt! zbrani častiti gospodje in udje slavne c. k. kmetijske družbe! S hvaležnim srcem sprejemem častno svetinjo, ktera mi je bila podeljena od slavne naše kmetijske družbe na priporočilo častite podružnice novomeške, ktere predsednik so visoko častiljivi prošt! Komaj sem verjel, da bi se tako imenitni gospodje in slave vredni možje spomnili priprostega človeka. Če sta se mi včasih oče in mati zahvalila za otrokom podeljeni nauk, se mi je dobro zdelo, me veselilo, in pa me še k večjemu trudu vnelo. Al koliko veselja še le danes občutim, da me tako veliki gospodje, kterim nisem nobene dobrote storil, s svojo pričujočnostjo tukaj počasté in moje prizadevanje za poduk

otrok in za povzdigo sadjoreje v tem kraju spoznajo! Kolika milost za me, da mi še na dom prelepi dar prinesejo. Kaj hočem storiti, s čem kaj tolikega poverniti? Druzega pač nimam kakor jim lepo hvalo iz celega svojega serca očitno izreči, in pa Boga prositi, da bi še veliko veliko let zdravi in veseli v prid domačega kmetijstva delali in napredovali! Pozdravljam lepo vse pričujoče gospode pri tej slovesni priloznosti, in skupaj vse častite ude slavne kmetijske družbe naše! Njim visoko častiti gospod prošt! še enkrat ponavljam zahvalo za njih trud in prizadevanje, ki ga imajo vedno za časno in večno srečo Svojih rojakov. Pa tudi svojemu duhovnemu očetu gospod fajmoštru izrečem serčno zahvalo, ker imajo veliko nepokoja z otroci že več let, moje prizadevanje dobrotljivo podperajo in mi tako prijazno pomagajo. Bog naj Jim in vsem obilno poverne, pa srečno obvaruje celo Avstrijo. Z Bogom!“

Med tem so možnarji pokali, da je bilo kaj. Domači gospod fajmošter J. Jerin so gospode in Goriščka v svojo zgornjo sobo peljali in jih z dobro južnico prav prijazno pogostili. Prav židane volje smo bili, in res se je na vseh obrazih brala serčna zadovoljnost. Več zdravíc smo napili, med temi tudi gospodu predsedniku kmetijske krajske družbe Fidelu Terpincu in vsem drugim možem, ki se marljivo poganjajo za blagor naše domovine. Proti večeru smo se veselili ločili in se vsak na svoj dom vernili.

Iz Toplic na Dolenskem 20. julija. — f —. Vém, da človeka, ki ljubi svojo domovino, res zveseli, kadar mu pride na uho ena ali druga prigodba, ktera mu na znanje daje posebno ljubezen podložnih do svojega najvišjega deželskega napreipostavljenca, ter vladarja domovine, naj se že vladar imenuje ali cesar, ali kralj, ali kako drugač. Pravo domoljubje namreč se med drugim skazuje tudi sosebnost v tem, da domoljub resnično ljubi vladarja svoje dežele, ter v naših krajih milega našega cesarja in hišo cesarsko. Očitno znamenje ljubezni do presvitlega cesarja in presvitile naše cesarice naj vam naznamim danes iz naših Toplic, ko smo obhajali zahvalno pesem prazničnost za srečni, občeno znani prigodek 12. dan t. m. Častiti gosp. fajmošter so v ta namen naravnali in peli sv. mašo z zahvalno pesmijo ob osmih zjutraj, ker je bila ta ura nekoma naj bolj priročna vojščakom, ki iščejo zdravja po naših toplicah. Povabljen je bila verh tega v kopvi bivajoča gospôda, naši srenjski predstojniki in drugi farani. Tudi šolarji s šolarcami so imeli v cerkvi svoje odločene mesta. Prav lepo obhajilo je bilo. Sosebnost v živo mi je šlo, ko zaslišim betežne vojščake povzdigniti glas, kar jim ga je le koli dopustila njih bolehnost in slabost, in zapeti cesarsko in na zadnje zahvalno pesem z našimi pevci in šolarji vred, kterim petje res prav iz serca gré, in dopada celó tujcem, ki so po svetu slišali že mnogo lepega in mikavnega petja. — Vojščakom pa cerkvena slovesnost ni še bila zadosti; hotli so še po drugem potu skazati ljubezen do svojega gospoda in cesarja in mile zaročnice njegove. Naravnali so zvečer v vojašnici lepo svečavo ter nažgali po več sveč na vsakem oknji, in sprednje oknjo nad durmi olepšali z zalim beršljinovim vencom. Sprednje duri pa so popolnoma zadelali s transparentom, na kterem so bile memo drugih lepotij v različnih barvah napisane poslednje štiri verstice „cesarske pesmi“. Kadar je bila svečava že vsa po volji obravnana, in so sveče in luči veselo mergolele v tistem mirnem večeru, so vojščaki vsi nadušeni še enkrat zapeli cesarsko pesem, na to pa se podali na počitek. V povišanje te prazničnosti so zdaj še Topliški godci vrezali cesarsko pesem in druge kratkočasnice, ter godli do terde noči.

Iz Ljubljane. Na poti v Reko in Dalmacijo se je Njih ekscelencija gospod minister notranjih oprav baron Bach pomudil v sredo tudi v Ljubljani, kjer je ogledal ces. uradnije in mnoge druge naprave in so se mu poklonile vse višje duhovske, vojaške in deželske oblastnije, mestni odbor in učitelstvo, s kterimi vsemi se je prav prijazno pogovarjal; popoldne se je podal v Gorice dela na

*) Slavna kmetijska družba je živo vesela prejela popis te lepe in spodbadljive slovesnosti ter ga izročila v natis vredništvu »Novic«, ki ga ravno tako radostno izročuje občinstvu. Vred.

ondašnji železnici ogledat; po obedu pri Njih eksc. dežel-
nem gosp. poglavarji pa se je podal na večer proti Verh-
niki na pot naprej. — Včeraj so se končale tukajšne gim-
nazijalne in realne šole; gospodje bogoslovci so se
poslovili od Ljubljane že uni teden; ljudske šole se bojo
končale še le 9. dan t. m. zunaj mestne, ktera je danes
šolsko leto sklenila. Vodii gimnazijalnih in realnih šol ste
izdale spet letopis o šolskih zadevah preteklega leta,
od katerih bomo kaj več povedali drugo pot. Danes ome-
nimo memogredé nekaj družega, ker ravno od šol govo-
rimo. Radovedni namreč vprašamo: ali se bo vendar
letos usmililo častito oskerbništvo tiste strani šolskega
poslopja, ktera je obernjena proti Ljubljanici? Od spred in
odnotraj čedno poslopje je od te strani tako umazano,
okenice tako raztergane ali jih celó manjka, da se domačih
in ptujcov vsak čudi, kdor pogleda to stran. Sedaj ko so
tiste gerde mesarske kolibe se odpravile iz prijaznega šol-
skega drevoreda, se še tolikanj očitniše kaže „pavova noga“
šolskega poslopja, ktero odpraviti že terja dobro hišno
gospodarstvo samo po sebi in ozir na javno olep-
šanje mesta, pa tudi to, da šolarji, ki se opominjajo k
snažnosti in lepemu redu v vsem, bi ne vidili tu vsaki
dan ravno nasprotnega izgleda. — Ta teden, tedaj le
4 dni po sv. Jakobu, so prinesle Vipavke letošnje prvo
grojzdje v Ljubljano na prodaj. Tako zgodaj se je malo-
kdaj vidilo.

Novičar iz raznih krajev.

Za gotovo se sedaj pripoveduje, da postava za de-
želno namestništvo se bode v vseh kronovinah našega
cesarstva kmali oklicala, ker je nek že doveršena in le
še poterjenja cesarjevega čaka. — Presvitli cesar, ki se
je 29. dan p. m. z dednim nadvojvodom toškanskim Ferdi-
nandom v Toplice na Česko podal, je po telegrafnem
naznanilu 30. dan p. m. srečno tje prišel; pričakuje se
ondi tudi kralj pruski in kralj saksonski. Ni tedaj brez
pomembe ta vladarski shod. — Ko je c. k. ministerstvo
nauka razglasilo postave, po katerih naj se v tistih ženskih
šolah ravná, v katerih se podučujejo učiteljce za ženske
šole, je določno velelo, da v teh šolah ni gledati na take
lišparije in umetnije, s katerimi se le dnar trosi, pa nič ko-
ristnega ne doseže, ampak prihodnje učiteljce naj se urijo
v šivanji, setkanji (štrikanji), kerpanji (flikanji) in
enacih koristnih delih, da bojo zamogle potem tudi mla-
dino v teh delih dobro podučevati, katerih potrebuje vsaka
pridna gospodinja. — S knezom Paulom Esterhazy-om,
ki je od našega cesarja poslan h kronanji rusovskega
cara v Moskvo, so šli še drugi trije knezi in trije grofje.
S kakošnim neznanim lišpom se bo pri ti prazničnosti vedel
Esterhazy v Moskvi, se lahko razvidi iz tega, da vsaki
šesterih jezdnih kónj, ktere le knez sam jezdi, je z
vsem, kar ima na sebi, vreden blizo 10.000 gold.; posedlica
(šabraka) iz krasne risove kože je okoli kraja vsa nasuta
z demanti, vsa druga oprava je okovana z zlatom in biseri.
Lahko pa je verjeti, da ima knez take dragocene lepotije,
ker je naj premožniši plemenitnik ogerski in ker vsa ta le-
potija je dedna lastnina Esterhazy-ove rodovine, ktera mora
vedno pri hiši ostati. — 31. dan t. m. bo slovesno blago-
slovenje nove krasne stolne cerkve v Ostrogonu
(Gran) na Ogorskem, h kateremu bi po oglasu ondašnjega
velikega škofa in kardinala utegnili tudi cesar priti. — No-
vice iz Španjskega so tudi danes še tako negotove in
zmešane kakor so poslednjič bile. Ni drugač, kakor da bi
na Španjskem sam nobeden nič pravega ne vedil, kar se
po deželi godí, ali pa da se noče povedati. Edino gotovo je,
da v naj imenitnijih mestih Španjskega: v Madridu in
Barceloni je sedaj mir, — da tudi v Barceloni kakor v
Madridu je štiridnevni boj končal blizo 2000 ljudi in da
francozka vlada čedalje več armade pošilja na španjsko mejo.
Kje da je Espartero, so si še zmiraj navskriž-govorice;

ene pravijo, da je Madrid zapustil z dovoljenjem O'Donela,
— drugi, da je še zmiraj v Madridu, — eni pa celó, da
se želi O'Donel spet z njim sprijazniti, kar je zelo ne-
verjetno, akoravno se sliši od več strani. Gotovo pa je,
da O'Donel zelo omahuje, kaj bi počel, da bi vstregel „mo-
deradosom“ in pa „progresistom“. Če le ne bo med dvema
stoloma na tleh obsedel! Francozka vlada derží z njim in
je ravno tako zoper Espartera kakor zoper Narvaeza,
kteri ni brez upa, da bi še utegnil na čelo ministerstva priti,
ako O'Donel pade. Od Saragose se nič družega ne vé,
kakor da se z generalom Dulce-om pogaja. Poslednji „Mo-
niteur“ od 28. julija naznanja, da se nič novega ne vé iz
Saragose in sicer zato ne, ker je general Dulce ondašnjemu
zboru (junti) 5 dni pomislika dovolil, in da je princ Louis
Lucian Bonaparte, ki se je pred več časom o znanst-
venih zadevah na Španjsko podal, nazaj v Pariz poklican,
da bi se kaj napčnega ne sumilo. — V Modeni na
Laškem, posebno na meji sardinski in v Masi in Karari
se je unidan vnel punt, ki pa je bil kmali zadušen. — 29.
julija se je končal državni zbor v Londonu. Kraljica
ga je poslovila z ogovorom, v katerem med drugim pravi,
da se od sklenjenega mirú zamorejo stanovitni dobri nasledki
pričakovati. — Po več krajih Rusovskega so bile pre-
tekli mesec take povodnji, da stari ljudje ne pomnijo enacih.
— Česki vremenski prerok iz Loketa, gosp. Puberl, ki
si je po smerti Jolsvaškega pridobil neko preroško slavo,
se je za ta mesec (august) spet oglasil v „Bohemii“ re-
koč: „Od 1. do 10. bo večidel lepo in toplo, le včasih bo
enmalo podeževalo in gromelo, — od 10. do 16. se bo vreme
večkrat spreminjalo, kmali bo merzlo, kmali toplo, včasih
bojo noči merzle, — od 16. do 22. bo bolj jasno kot oblačno;
zjutraj megla; kmali merzlo kmali toplo; — od 22. do 31.
bo vreme zelo spremenljivo; kmali jasno kmali oblačno. Ta
mesec letos ne bo tako vroč kot druge leta. H koncu na-
govarja gosp. Puberl vse kmetovavce, gospodarje, naravo-
slovce itd., naj pazijo na 2. in 3., na 13. in 14. in na 25.
in 26. dan t. m., ker po teh dnevih se bo dalo vreme za
24 do 48 ur naprej vediti. — Naj za kratek čas prejmejo
bravci naši te vremenske novice; saj so nedolžne in krotke!

Minica.

Národna iz Idrijskih hribov.

Lepe spanjšice *) cvetéle,	Tičice bom polovila.
Drobne tičice so péle;	Britko pesem jih učila.
Mina je solzé točila,	Spanjšic si je res nabrala.
Tiho sercu govorila:	Z njih si posteljo postlala;
„Bolno serce, vert pelena,	Tičic si je nalovila.
Za-te roža ni nobena;	Res jih pesem je učila:
Vse je za te ocvetelo,	„Ljubček, tebi vsak dan huje!
Kam sirota se boš délo?“	Kaj si neki šel na ptuje?
Lepe spanjšice cvetéle,	Mino ti bo smert vsnubila.
Drobno tičice so péle,	Britka žalost jo vmorila.“
Mina je solzé točila,	Spanjšice ble ocvetéle,
Tiho sercu govorila:	Ble so suhe že in véle;
„Bolno serce, prazno cvetja,	Mina je bla v njih zaspala,
Brez veselja si in petja;	Nikdar več ni z spanjšic vstala.
Za-te tice so odpéle	Ljubček pride z daljnih krajev.
Sladke pesmi in vesele!“	Pa prepozno dokaj mlajev.
Lepe spanjšice cvetéle,	Tičice so pesmi pele,
Drobne tičice so péle,	Pa za-nj britke, nevesele:
Mina je solzé točila,	„Ljubček, tebi vsak dan huje!
Tiho v sercu govorila:	Kaj si neki šel na ptuje?
„Spanjšice bom vse pobrala,	Mino ti je smert vsnubila,
Z njih si posteljo postlala;	Britka žalost jo vmorila.“

*) Spanjšica, Gentiana verna. Tej prelepi cvétki pripisujejo v
moji domačii matere spanjodarno moč. in jo rade detetam
pod vzglavje devajo, naj bi laglje in raje spale; od tod nje
imé. Torej je krasna misel pevčeva, da si otožna Mina iz njih
smertno posteljo postélje. Rodoljub Ledinski.

Milodari za Semičane. Nekdo iz Ljubljane 10 fl. — Gosp.
učitelj Fr. Volčič od učencov in učenk iz St. Vida nad Lju-
bljano v spomin vesele slovesnosti 20. julija svojim pobra-
tinom in milim součencem Semškim serčen pozdrav in pa 6 fl. 30 kr.